

ligt; thi en Forbindelse mellem Viborg og Herning betyder en ret stor Forkortelse for hele den store Trafik, som skal gaa over Esbjerg Nord fra. Fra selve Viborg vil Vejen til Esbjerg blive forkortet 10 Mil, og tage vi helt op til Skive, vil Vejen derfra blive 2 Mil kortere end nu til Esbjerg, men det vil sige, at hele Oplandet deromkring, Salling og Mors, faar en saa stor Forkortelse ved denne Linie, og selv fra Randers vil man ved at gaa over Viborg—Herning til Esbjerg, saa vidt jeg kan skønne, faa en Forkortelse af en halv Snes Mil. Det vil med andre Ord sige, at denne Bane vil vise sig i Stand til i ret rigelig Udstrækning at dele Trafikken, som man nu mener er for stor, navnlig ad Østbanen, og det er navnlig derfor, den ogsaa har den store Betydning som Trafikbane, og det er vel ogsaa derfor, at de, der have arbejdet og talt for den gennem Tiderne, have ment — og med Rette — at den burde være Statsbane, som det nu ogsaa foreslaas i alt Fald af Kommissionen, ikke fra Regeringens Side, men i hvert Fald er jeg taknemmelig for, at den har faaet en saadan Tilslutning fra Regeringens Side, at selv om vi ikke faa den nu, saa ville vi i en ikke fjern Fremtid se den gennemført.

Til det ærede Medlem for Viborg Amts 3die Valgkreds (Sloth) vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger. Naar han talte om at bygge økonomisk, saa vilde jeg netop ogsaa sige, at saa forekommer det mig, at Viborg—Herning—Linien vilde være den, man maatte tage først. Der er i lige Linie vel knap 6 Mil mellem Viborg og Herning, medens vi, naar vi skulde have Længdebanen, som det ærede Medlem virker saa stærkt for, vilde faa en Længde fra Langaa til Silkeborg af $4\frac{1}{3}$ Mil og fra Silkeborg til Bramminge af $12\frac{2}{3}$ Mil, i alt 17 Mil. Det forekommer mig med det for Øje, jeg nævnte før, at naar Trafikken kan faa en saa stor Forkortelse og deles paa den Maade som nævnt, vil det økonomisk set være rigtigst at bygge Viborg—Herning-Banen nu og vente og se, hvad der mere maatte fordres. Endvidere udtalte det ærede Medlem, at det ikke var nogen neutral Bane, det var et andet Udtryk for det samme, som blev nævnt af den ærede Minister, nemlig, at det var en Stridsbane. Det forekommer mig dog, og jeg fik det Indtryk af den højtærede Ministers Udtalelse, at det ikke blev nogen særlig Stridsbane. Tværtimod, i den ærede Ministers Udtalelse skinnede der igennem en ret rig Kærlighed til denne Bane. Det

forekommer mig mere, at den ærede Minister troede sig ude af Stand til at gennemføre den i Øjeblikket, men over for det ærede Medlem for Viborg Amts 3die Valgkreds (Sloth) skal jeg indrømme, at neutral er den Bane ikke og bliver det ikke, saa længe han lever, men jeg skønner heller ikke, at der er andet til Hinder for, at den kunde være neutral. Naar det ærede Medlem fremhævede, hvad der ogsaa tidligere er fremhævet, at denne Bane ikke kunde have nogen lokal Betydning, fordi der ikke er nogen lokal Trafik, skal jeg dog derimod pege paa enkelte Ting, som jeg ved tidligere Lejligheder for Resten har fremhævet en Del af. Allerede den Udvikling, der er foregaaet, siden jeg sidst talte her i Salen, gør, at der nu i større Grad end tidligere kan peges paa, at der virkelig er Udviklingsmuligheder, som ikke ere at foragte, og som man nok kan tage ikke saa lidt Hensyn til, ja, som man er berettiget til at tage stort Hensyn til. Vi kende jo alle det Ord af Dalgas, som min ærede Sidemand til højre (Bluhme) drog frem, at „hvad udad tabtes, skulde indad vindes“, og han tænkte da paa det store Arbejde, som blev sat i Scene af Dalgas med at faa Hederne tilplantede, Engene overrislede, Vandet taget op til Overrisling, og Moserne dyrkede og forskellig andet. Da man i sin Tid fandt Bjergfyrrer og kom til at benytte den, havde man ikke noget Kendskab til eller Forstaaelse af, at den kunde bringe andet Udbytte, end at den kunde være Amme, som man kaldte det, for Granen, indtil denne blev saa stor, at den selv kunde nære sig af Jordbunden. Men efterhaanden som Tiden gik, maatte Bjergfyrrer skaffes af Vejen. Dette skaffede Arbejde, og det Arbejde skulde betales, og det gjaldt da om at faa det Arbejde til at betale sig selv. Man tænkte da paa, om man ikke kunde bringe noget ud af den Bjergfyrrer. Det er gaaet saa glimrende, at man i Aarenes Løb er naaet til at fremstille til Salgs Produkter af Bjergfyrrer, som er hugget ud for at faa tilplantet Graner i de ældre Plantager, og det ikke alene Trækul, Tjære, Hegnspæle, men ogsaa saadan noget som Taffeledlike og Træsyre, hvilket sidste navnlig anvendes med stor Fordel til Garvning. Altsaa denne Plante, som man for en Snes Aar siden ansaa for at være saa at sige værdiløs, undtagen til at være Amme for Granen, viser sig nu at kunne give ret betydelig Indtægt og med en større Udvikling maaske at kunne bringes til at give endda ikke saa lidt mere. Endvidere er